Μερος Πρωτο

1

Τον Απρίλιο, όταν κάλεσαν τον Σάμιουελ Σούλεϊμον στα δοκιμαστικά για την εθνική ομάδα, ήταν δεκαεφτά χρονών, με ύψος 1,88 μ., και θεωρούνταν ένας πολλά υποσχόμενος πλέι μέικερ, γνωστός για την ταχύτητα και την αλτικότητά του, αλλά και για τις κακές πάσες και τις μέτριας ακρίβειας βολές του.

Τον Ιούλιο, όταν η ομάδα έφυγε από την Τζούμπα, την πρωτεύουσα του Νότιου Σουδάν, για το ταξίδι στην Αμερική, ο Σάμιουελ είχε ύψος 1,93 μ. και ήταν το ίδιο γρήγορος, αλλά ο χειρισμός της μπάλας ήταν εξίσου προβληματικός, και είχε την ίδια μέτρια ακρίβεια από τη γραμμή των τριών πόντων. Ο ίδιος δεν είχε αντιληφθεί πόσο είχε ψηλώσει, κάτι που δεν ήταν ασυνήθιστο για έναν έφηβο, ήξερε όμως ότι τα φθαρμένα αθλητικά παπούτσια του τον έσφιγγαν πιο πολύ και ότι το μοναδικό του παντελόνι του ήταν κοντό, έφτανε αρκετά πάνω από τους αστραγάλους του.

Τον Απρίλιο, όταν έφτασε η πρόσκληση για την εθνική ομάδα, το γιόρτασε όλη η γειτονιά του. Ζούσε στη Λότα, ένα μακρινό χωριό στα περίχωρα του Ρούμπεκ, μιας πόλης 30.000 κατοίκων. Είχε περάσει όλη τη ζωή του στη Λότα και η κύρια ασχολία του ήταν να παίζει μπάσκετ και ποδόσφαιρο. Η μητέρα του, η Μπέατρις, ήταν νοικοκυρά με ελάχιστη μόρφωση, όπως

όλες οι γυναίκες στο χωριό. Ο πατέρας του, ο Άγιακ, ήταν δάσκαλος και δίδασκε σε μια ανοιχτή καλύβα με δύο δωμάτια που είχαν κατασκευάσει κάποιοι ιεραπόστολοι πριν από δεκαετίες. Όταν ο Σάμιουελ δεν έπαιζε μπάσκετ στα χωμάτινα γήπεδα σε όλο το χωριό, φρόντιζε μαζί με τα μικρότερα αδέλφια του το οικογενειακό περιβόλι και πουλούσε λαχανικά σε έναν πάγκο δίπλα στον δρόμο.

Προς το παρόν η ζωή στο χωριό ήταν καλή και αρκετά ήσυχη. Ένας ακόμη απάνθρωπος εμφύλιος πόλεμος μαινόταν εδώ και δύο χρόνια και δεν φαινόταν να τελειώνει. Η καθημερινή ζωή ήταν πάντα αβέβαιη, ωστόσο ο κόσμος κατάφερνε να τα βγάζει πέρα και ήλπιζε σε ένα καλύτερο αύριο. Τα παιδιά ζούσαν στους δρόμους παίζοντας μόνιμα μπάσκετ ή ποδόσφαιρο και οι αγώνες πρόσφεραν κάποια ψυχαγωγία.

Ήδη από τα δεκατρία του ο Σάμιουελ ήταν ο καλύτερος παίκτης μπάσκετ στο χωριό. Το όνειρό του, όπως και όλων των άλλων παιδιών, ήταν να παίξει στο κολεγιακό πρωτάθλημα στην Αμερική, και φυσικά να φτάσει στο NBA. Αρκετοί Νοτιοσουδανοί ήταν παίκτες στο NBA και στην πατρίδα τους θεωρούνταν θεοί.

Όταν τα νέα για την πρόσκληση μαθεύτηκαν στο χωριό, οι γείτονες άρχισαν να συγκεντρώνονται έξω από την καλύβα των Σούλεϊμον. Όλοι ήθελαν να γιορτάσουν το απίστευτο νέο. Γυναίκες έφεραν κανάτες με ρόφημα κανέλας και τζίντζερ και καράφες με χυμό ταμάρινδου. Άλλες έφεραν πιατέλες με μακαρόν με φιστίκια και κουλουράκια πασπαλισμένα με ζάχαρη. Ήταν το σημαντικότερο γεγονός στην πρόσφατη ιστορία του χωριού και πολλοί θαύμασαν και αγκάλιασαν τον Σάμιουελ. Τα παιδιά ήθελαν να τον αγγίξουν, μιας και πίστευαν ότι είχαν μπροστά τους έναν εθνικό ήρωα.

Ο ίδιος απολάμβανε τη στιγμή αλλά ήθελε να τους προειδοποιήσει όλους ότι απλώς τον είχαν καλέσει για τα δοκιμαστικά. Θα ήταν δύσκολο να μπει στην Κ-18, την Εθνική Ομάδα Νέων, γιατί υπήρχαν πολλοί καλοί παίκτες, ιδιαίτερα στην Τζούμπα, όπου οι ομοσπονδίες ήταν εδραιωμένες και οι αγώνες παίζονταν σε πλακάκι ή ακόμη και σε παρκέ. Στη Λότα, όπως και σε άλλα μακρινά χωριά και αγροτικές περιοχές, οι οργανωμένοι αγώνες παίζονταν συχνά στο ύπαιθρο, σε τσιμέντο ή στο χώμα. Τους εξήγησε ότι θα επέλεγαν μόνο δέκα παίκτες για το ταξίδι στην Αμερική, και εκεί θα εντάσσονταν στην ομάδα πέντε ακόμα παίκτες από το Νότιο Σουδάν που ζούσαν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Και στη συνέχεια η ομάδα θα έπαιζε σε μέρη όπως το Ορλάντο και το Λας Βέγκας, σε ένα τουρνουά επίδειξης που θα το παρακολουθούσαν εκατοντάδες κυνηγοί ταλέντων από κολέγια. Μπορεί να υπήρχαν και μερικοί από το NBA.

Οι συζητήσεις για τους αγώνες στην Αμερική αύξαναν ακόμη περισσότερο τον ενθουσιασμό, και κανείς δεν έδωσε σημασία στις προειδοποιήσεις του Σάμιουελ. Είχε αρχίσει να βαδίζει στον δρόμο προς τη δόξα. Τον είχαν δει να μεγαλώνει στα γήπεδα του χωριού και ήξεραν ότι ξεχώριζε αρκετά ώστε να ενταχθεί σε οποιαδήποτε ομάδα, κουβαλώντας στους ώμους του και τα δικά τους όνειρα. Ο εορτασμός κράτησε μέχρι αργά τη νύχτα, και όταν τελικά η Μπέατρις σήμανε τη λήξη, ο Σάμιουελ έπεσε απρόθυμα για ύπνο. Όμως ήταν αδύνατο να κοιμηθεί. Επί μία ώρα καθόταν στο ράντζο του στο μικροσκοπικό δωμάτιο όπου κοιμόταν μαζί με τα δύο μικρότερα αδέλφια του, τον Τσολ και τον Τζέιμς, και συζητούσε ψιθυριστά μαζί τους. Πάνω από τα κρεβάτια τους ήταν μια μεγάλη αφίσα του Νιόλο, του σπουδαιότερου από όλους τους Νοτιοσουδανούς παίκτες, να έχει υψωθεί ψηλά πάνω από το καλάθι και να καρφώνει φορώντας τη φανέλα

των Μπόστον Σέλτικς. Ο Σάμιουελ συχνά φανταζόταν ότι φορούσε την ίδια φανέλα.

Το επόμενο πρωί σηκώθηκε νωρίς και μάζεψε τα αυγά από το κοτέτσι, η πρώτη του δουλειά κάθε μέρα. Ύστερα από ένα γρήγορο πρωινό, έφυγε για το σχολείο με το σακίδιό του και την μπάλα του μπάσκετ. Ο Τζέιμς και ο Τσολ τον ακολούθησαν μέχρι το γήπεδο της γειτονιάς, όπου έριξε βολές επί μία ώρα ενώ τα αδέλφια του μάζευαν την μπάλα και του την έδιναν. Ήρθαν κι άλλα παιδιά, και γρήγορα απλώθηκαν μέσα στο ήσυχο πρωινό οι οικείοι θόρυβοι από μπάλες και φιλικές συζητήσεις.

Στις οχτώ το πρωί τα παιχνίδια σταμάτησαν απρόθυμα και ο Σάμιουελ και τα αδέλφια του έφυγαν για το σχολείο. Ο Σάμιουελ ήταν στην τελευταία τάξη του λυκείου και θα τελείωνε σε έναν μήνα. Θεωρούσε τον εαυτό του τυχερό. Λιγότεροι από τους μισούς συνομηλίκους του –όλοι αγόρια– θα τελείωναν το λύκειο, και πολλοί λίγοι από αυτούς τολμούσαν να κάνουν όνειρα για το πανεπιστήμιο. Δεν υπήρχαν σχολεία για τα κορίτσια.

Καθώς ο Σάμιουελ πήγαινε στο σχολείο κάνοντας ντρίπλες με την μπάλα, τα όνειρά του έτρεχαν σε κολέγια πολύ μακρινά.

2

Δύο εβδομάδες αργότερα, νωρίς μια Παρασκευή πρωί, όλη η οικογένεια έκανε τη μεγάλη πεζοπορία μέχρι τον σταθμό των λεωφορείων στο Ρούμπεκ για να τον ξεπροβοδίσει. Ο Σάμιουελ πήγαινε στην Τζούμπα για ένα Σαββατοκύριακο εντατικής προπόνησης και αγώνων. Τον παρακολουθούσαν καθώς έφευγε γνέφοντάς του με το χέρι, ενώ η μητέρα κι η αδελφή του έκλαιγαν. Θα επέστρεφε τη Δευτέρα.

Το λεωφορείο έφυγε με μία ώρα καθυστέρηση, που για το Νότιο Σουδάν ήταν πολύ καλή επίδοση. Οι δρόμοι ήταν σε κακή κατάσταση και τα λεωφορεία συνωστισμένα, κι έτσι οι ώρες αναχώρησης και άφιξης ήταν ευέλικτες. Συχνά δεν υπήρχε καθόλου λεωφορείο, ενώ και οι βλάβες ήταν συνηθισμένο φαινόμενο. Πολλές φορές κάποιο λεωφορείο πάθαινε βλάβη στη μέση της διαδρομής και οι επιβάτες πήγαιναν με τα πόδια στο κοντινότερο χωριό.

Ο Σάμιουελ κάθισε σε μια θέση μπροστά, σφηνωμένος ανάμεσα σε δύο άντρες που του είπαν ότι είχαν μπει στο λεωφορείο πριν από τρεις μέρες. Πήγαιναν στην Τζούμπα για να βρουν δουλειά ή κάτι τέτοιο. Ο Σάμιουελ δεν ήταν σίγουρος, γιατί μιλούσαν σπαστά αγγλικά ανάμεικτα με Νούερ, τη γλώσσα της φυλής τους. Ο Σάμιουελ ανήκε στη φυλή Ντίνκα, τη μεγαλύτερη στη

χώρα, και αυτή ήταν η μητρική του γλώσσα. Η δεύτερη ήταν τα αγγλικά. Η μητέρα του μιλούσε τέσσερις γλώσσες.

Από την άλλη πλευρά του στενού διαδρόμου καθόταν μια γυναίκα με τρία παιδιά, όλα αμίλητα, με διάπλατα μάτια. Ο Σάμιουελ τους μίλησε αγγλικά αλλά δεν απάντησαν. Η μητέρα είπε κάτι στο μεγαλύτερο και ο Σάμιουελ δεν κατάλαβε λέξη.

Το λεωφορείο δεν είχε κλιματισμό και η σκόνη από τον χωματόδρομο έμπαινε από τα ανοιχτά παράθυρα και σκέπαζε τα πάντα – ρούχα, αποσκευές, καθίσματα, το δάπεδο. Έτρεχαν στον χαλικόστρωτο δρόμο προς την Τζούμπα, με το λεωφορείο να αναπηδά και να τραντάζεται στις λακκούβες, και πότε πότε σταματούσαν για να κατεβεί κάποιος επιβάτης ή για να πάρουν κάποιον που έκανε οτοστόπ.

Όταν έμαθαν ότι ο Σάμιουελ ήταν μπασκετμπολίστας και μπορεί να πήγαινε να παίξει στην Αμερική, έγινε το επίκεντρο της προσοχής. Το μπάσκετ ήταν το νέο καμάρι του Νότιου Σουδάν, ένα σπορ όλο υποσχέσεις που μερικές φορές επέτρεπε στον κόσμο να ξεχνάει το βίαιο ιστορικό των εμφύλιων συγκρούσεων. Κατά κανόνα, οι παίκτες ήταν λεπτοί και ψηλοί, και έπαιζαν με ένα πάθος που συχνά ξάφνιαζε τους Αμερικανούς προπονητές.

Έτσι άρχισαν να μιλούν για μπάσκετ, με τον Σάμιουελ να ρητορεύει. Σταματούσαν σε κάθε χωριό κι έπαιρναν όλο και περισσότερους επιβάτες. Η πληρότητα ήταν ελαστική έννοια και σε λίγο ο οδηγός είπε στους νέους, μαζί και στον Σάμιουελ, να ανεβούν στη στέγη του λεωφορείου και να φροντίσουν να μην πέσουν οι βαλίτσες και τα κουτιά. Μόλις πλησίασαν στην Τζούμπα, ο χωματόδρομος έδωσε τη θέση του σε άσφαλτο και τα τραντάγματα μειώθηκαν κάπως. Οι επιβάτες σώπασαν καθώς για πολλά χιλιόμετρα περνούσαν μέσα από μια παραγκούπολη,

ώσπου άρχισαν να βλέπουν κανονικά σπίτια. Έξι ώρες μετά την αναχώρησή του από τη Λότα, ο Σάμιουελ κατέβηκε στον κεντρικό σταθμό των λεωφορείων όπου κοπάδια ανθρώπων έρχονταν και έφευγαν. Ζήτησε οδηγίες και έπειτα από μία ώρα πεζοπορία έφτασε στο Πανεπιστήμιο της Τζούμπα.

Είχε έρθει άλλη μια φορά στην Τζούμπα και τώρα εντυπωσιάστηκε πάλι από το σύγχρονο περιβάλλον, τους ασφαλτοστρωμένους δρόμους, την ασταμάτητη κίνηση, τα ψηλά κτίρια, τη ζωντάνια, τους καλοντυμένους διαβάτες. Αν δεν κατάφερνε να μπει στην εθνική ομάδα, σκόπευε να σπουδάσει στην πόλη. Αν ήταν δυνατό, ήθελε να ζήσει εδώ κάνοντας κάποιο καλό επάγγελμα.

Βρήκε το πανεπιστήμιο και έπειτα το γυμναστήριο και μπήκε μέσα αγχωμένος. Ήταν καινούργιο και τεράστιο, με τρία γήπεδα και λίγες εξέδρες. Δεν υπήρχαν κολεγιακά αθλήματα στη χώρα, ούτε κολεγιακές ομάδες με χρονοδιαγράμματα και εμβλήματα και οπαδούς που να παρακολουθούν τους αγώνες. Το γυμναστήριο χρησιμοποιούνταν για εσωτερικούς αγώνες κάθε είδους, καθώς και για συγκεντρώσεις.

Είδε στο βάθος έναν άντρα με ένα ντοσιέ στο χέρι και μια σφυρίχτρα κρεμασμένη στον λαιμό να παρακολουθεί ένα διπλό τέσσερις με τέσσερις. Έκανε τον γύρο του αγωνιστικού χώρου και τον πλησίασε.

Ο ΕΚΟ ΛΑΜ ήταν σαράντα χρονών και μέχρι τα πέντε του ζούσε στο νότιο Σουδάν. Η οικογένειά του σώθηκε την τελευταία στιγμή από μια επίθεση ανταρτών στο χωριό τους και διέφυγε στην Κένυα. Τελικά εγκαταστάθηκαν στο Οχάιο και προσαρμόστηκαν στον αμερικανικό τρόπο ζωής. Ο Έκο ανακάλυψε

το μπάσκετ στα εφηβικά του χρόνια και έπαιξε τέσσερα χρόνια στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο του Κεντ. Παντρεύτηκε μια Αμερικανίδα σουδανικής καταγωγής και το όνειρό του ήταν να γίνει προπονητής στην Α΄ Κατηγορία. Άλλαξε κάμποσες θέσεις, φτάνοντας στο επίπεδο του βοηθού προπονητή στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο του Τέξας, και στη συνέχεια τον προσέλαβε μια μη κερδοσκοπική οργάνωση για να εντοπίζει ταλέντα του μπάσκετ στην Αφρική. Πριν από δύο χρόνια τον επέλεξαν να ιδρύσει ομοσπονδίες και να προπονήσει θερινές εθνικές ομάδες στο Νότιο Σουδάν. Του άρεσε η δουλειά του και πίστευε ότι το μπάσκετ μπορεί να αλλάξει τη ζωή πολλών Νοτιοσουδανών παικτών, αντρών και γυναικών. Μακράν το καλύτερο κομμάτι της δουλειάς του ήταν να συνοδεύει την Εθνική Ομάδα Νέων στις ΗΠΑ για τα τουρνουά επίδειξης.

Δεν είχε δει ποτέ ζωντανά τον Σάμιουελ να παίζει, είχε δει όμως βίντεο. Ένας προπονητής από την επαρχία τού τον είχε συστήσει ανεπιφύλακτα, λέγοντας ότι είχε τα γρηγορότερα χέρια και πόδια που είχε δει ποτέ, και ένα εκπληκτικό κατακόρυφο άλμα. Η μητέρα του, η Μπέατρις, είχε ύψος 1,83 μ. και στην αναφορά που του έστειλε ο προπονητής έγραφε ότι ο Σάμιουελ μάλλον ψηλώνει ακόμη. Τώρα ήταν 1,88, ο πιο κοντός από τους παίκτες που είχαν καλέσει στην εθνική.

Στο βίντεο που είχε δει, τραβηγμένο από κινητό, ο Σάμιουελ κυριαρχούσε στην άμυνα αλλά δυσκολευόταν με την μπάλα. Επειδή ζούσε σε χωριό, η εμπειρία του ήταν περιορισμένη, και ο Έκο υποψιαζόταν ότι θα είχε δυσκολίες όταν θα ανταγωνιζόταν παιδιά από τις πόλεις.

Είχαν κληθεί στα δοκιμαστικά είκοσι παίκτες από όλη τη χώρα, και εκείνο το απόγευμα κατέφθαναν ένας ένας στο κλειστό γήπεδο. Ο Έκο είδε τον Σάμιουελ καθώς έκανε τον γύρο

του γηπέδου. Προφανώς ήταν παιδί από την επαρχία και τα είχε χάσει λίγο με το περιβάλλον. Τελικά τον πλησίασε και ρώτησε δειλά: «Με συγχωρείτε, είστε ο κόουτς Λαμ;».

Ο Έκο χαμογέλασε πλατιά. «Ναι. Κι εσύ πρέπει να είσαι ο κύριος Σούλεϊμον».

«Μάλιστα», απάντησε ο Σάμιουελ και άπλωσε το χέρι.

Έσφιξαν δυνατά τα χέρια πιάνοντας ο ένας τον άλλο από τον ώμο, ο τυπικός χαιρετισμός στο Σουδάν. «Χάρηκα», είπε ο Έκο. «Πώς ήταν το ταξίδι σου;»

Ο Σάμιουελ ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει, αν σου αρέσει το λεωφορείο».

«Προσωπικά, δεν μου αρέσει. Έχεις ταξιδέψει ποτέ με αεροπλάνο;»

«Όχι, κύριε», του απάντησε ο Σάμιουελ χωρίς την παραμικρή αμηχανία.

Ο Έκο ήταν σχεδόν σίγουρος ότι κανείς από τους είκοσι παίκτες που είχε καλέσει δεν είχε μπει ποτέ σε αεροπλάνο. «Ε λοιπόν, αν μπεις στην ομάδα, θα πετάξουμε στην άλλη άκρη του κόσμου. Πώς σου φαίνεται αυτό;»

Ο Σάμιουελ είχε ένα μόνιμο χαμόγελο. «Υπέροχο».

«Θα είναι όντως υπέροχο, νεαρέ. Τα αποδυτήρια είναι εκεί πέρα. Πήγαινε γρήγορα να αλλάξεις κι άρχισε να σουτάρεις».

Ο Σάμιουελ μπήκε σε ένα μακρόστενο δωμάτιο με μικρά συρμάτινα κλουβιά δεξιά κι αριστερά. Διάλεξε ένα άδειο και άλλαξε γρήγορα φορώντας σορτς, φανέλα και τα φθαρμένα αθλητικά παπούτσια του. Σε πέντε λεπτά ήταν πάλι στο γήπεδο. Ο Έκο του πέταξε μια μπάλα και του έδειξε μια ελεύθερη μπασκέτα στην άλλη άκρη του γυμναστηρίου. «Κάνε προθέρμανση κι άρχισε να ρίχνεις από τη γραμμή», του είπε.

«Μάλιστα». Απομακρύνθηκε ντριπλάροντας μόνο με το

δεξί του χέρι, έκανε στα γρήγορα μια σειρά από μάλλον βαριεστημένες διατάσεις κι άρχισε να ρίχνει. Ο Έκο χαμογέλασε βλέποντας ακόμα ένα δεκαεφτάχρονο που βαριόταν να κάνει σωστή προθέρμανση.

Ο Έκο παρακολουθούσε το διπλό και ταυτόχρονα είχε τον νου του στον Σάμιουελ, παρατηρώντας κάθε του κίνηση. Το σουτ του χρειαζόταν δουλειά. Το θετικό ήταν ότι εκτόξευε την μπάλα από το ψηλότερο σημείο ενός εντυπωσιακού αρμονικού άλματος. Όμως έφερνε την μπάλα χαμηλά, στο μέτωπό του, και ο δεξιός αγκώνας του ήταν σε λάθος θέση. Δεν ήταν ασυνήθιστο για ένα παιδί που δεν το είχε διδάξει ποτέ προπονητής.

Οι πρώτες δέκα βολές του ήταν άστοχες. Αγχωμένος, σκέφτηκε ο Έκο.

Μέχρι αργά το απόγευμα είχαν φτάσει και οι είκοσι παίκτες. Ο Έκο τους μάζεψε σε μια γωνία στις εξέδρες και τους ζήτησε να σηκωθούν ένας ένας και να πουν το όνομά τους και από πού είναι. Οι μισοί ήταν από την Τζούμπα. Δύο ήταν από το Μαλακάλ, μια πόλη πεντακόσια χιλιόμετρα μακριά, ρημαγμένη πια από τον πόλεμο. Και μερικοί ήταν από την επαρχία, από αγροτικά χωριά.

Ο Έκο τους έκανε μια σοβαρή ανακοίνωση. «Είμαστε όλοι Νοτιοσουδανοί», είπε. «Η χώρα μας σπαράζεται από τον εμφύλιο πόλεμο, πολέμαρχοι συγκρούονται για τη νομή της εξουσίας και ο λαός μας υποφέρει, αλλά αυτή η ομάδα θα είναι ενωμένη. Θα μας παρακολουθεί στενά όλη η χώρα. Θα γίνετε οι ήρωες του κόσμου. Ο πιο γρήγορος τρόπος για να αποβληθείτε από την ομάδα δεν είναι η έλλειψη ταλέντου, αλλά το να μεταφέρετε εδώ τις διαμάχες ανάμεσα στις φυλές. Καταλάβατε;»

Όλοι κατένευσαν. Ο Έκο Λαμ ήταν θρύλος στους κύκλους του μπάσκετ, και ήθελαν απεγνωσμένα να τον εντυπωσιάσουν.

Αυτός και μόνο αυτός κρατούσε το κλειδί του ταξιδιού στην Αμερική. Ζήλευαν την άνεσή του, τα τέλεια αγγλικά του και κυρίως το τελευταίο μοντέλο Air Jordan που φορούσε.

Ο Έκο πήρε μια φανέλα και συνέχισε. «Αυτό θα φοράμε». Σήκωσε τη φανέλα ψηλά. «Όπως βλέπετε, είναι μια απλή φανέλα σαν αυτές που θα βλέπατε σε ένα γυμναστήριο εδώ στην Τζούμπα. Γκρίζα, χωρίς χρώματα και σήματα. Θα τη φοράμε για να θυμόμαστε από πού είμαστε, την ταπεινή καταγωγή μας. Αλλά ξέρετε ότι μόνο οι μισοί θα παραμείνουν στην ομάδα, και δεν μου αρέσει καθόλου που θα αναγκαστώ να πω άσχημα νέα στους άλλους μισούς. Δέκα άτομα όμως είναι αρκετά, και στην Αμερική θα προστεθούν στην ομάδα πέντε ακόμη Νοτιοσουδανοί που ζουν μόνιμα εκεί. Ο βοηθός μου, ο Φράνκι Μόκα, κάνει παρόμοιες δοκιμές στο Σικάγο. Θα συναντηθούμε με τους παίκτες του στο Ορλάντο για μερικές μέρες προπόνησης πριν αρχίσουν οι αγώνες. Θα είναι δεκάξι ομάδες συνολικά, τέσσερις από τις Ηνωμένες Πολιτείες και οι υπόλοιπες από άλλες χώρες όπως η Βραζιλία, η Μεγάλη Βρετανία, η Ισπανία, η Κροατία, η Σενεγάλη, η Ιταλία, η Ρωσία, και άλλες, δεν τις θυμάμαι όλες. Στο Ορλάντο θα μαζευτούν οχτώ ομάδες, και θα παίξουμε με όλες. Οι υπόλοιπες οχτώ θα αγωνιστούν σε ένα παρόμοιο τουρνουά στο Λας Βέγκας. Οι τέσσερις καλύτερες ομάδες από κάθε τουρνουά θα συναντηθούν στο Σεντ Λιούις για το εθνικό τουρνουά. Καμία ερώτηση;»

Δεν υπήρχαν ερωτήσεις. Τα παιδιά ήταν πολύ ντροπαλά για να μιλήσουν και κανείς δεν ήθελε να δείξει υπερβάλλοντα ζήλο.

«Και να σας πληροφορήσω ότι αυτό το ταξίδι γίνεται με χορηγία των μεγάλων εταιρειών αθλητικών παπουτσιών. Ξέρετε ποιες είναι, και έχουν φανεί πολύ γενναιόδωρες. Επίσης, ένα μέρος από τα χρήματα προέρχεται από το Ίδρυμα Μανούτ

Μπολ, και ένα άλλο το έχουν δωρίσει παίκτες του NBA από τη χώρα μας. Κάποια στιγμή, όταν θα είμαστε εκεί, θα τους γράψουμε ευχαριστήριες επιστολές και θα τραβήξουμε φωτογραφίες. Υπάρχει μια πιθανότητα να γνωρίσετε τον Νιόλο, αλλά δεν υπόσχομαι τίποτα».

Αυτό τους άφησε άφωνους.

Ο Έκο τους χώρισε σε τέσσερις ομάδες, τους είπε τις θέσεις τους και τα ζευγάρια, τους προειδοποίησε να μην κάνουν υπερβολικά φάουλ, και άρχισαν τα δύο διπλά. Δεν υπήρχαν διαιτητές για να επεμβαίνουν και το παιχνίδι ήταν πολύ δυνατό, αλλά ο Έκο δεν είχε πρόβλημα με αυτό. Σφύριξε μερικά από τα πιο σκληρά φάουλ, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις απλώς τους άφησε να παίξουν. Ύστερα από είκοσι λεπτά ασταμάτητου παιχνιδιού, έκανε διάλειμμα και τους μοίρασε νερό εκεί που είχαν απλωθεί στις εξέδρες λαχανιασμένοι και έσταζαν ιδρώτα. «Καλή δουλειά, παιδιά. Καλό παιχνίδι. Περιμένω να συνεχίσετε έτσι, γιατί είμαστε Νοτιοσουδανοί και παίζουμε με την καρδιά. Κανείς δεν τα παρατάει, κανείς δεν λουφάρει, κανείς δεν σαχλαμαρίζει στο γήπεδο. Και τώρα, σε μια ώρα περίπου, θα πάμε στους κοιτώνες όπου θα μείνετε. Θα φάμε για βράδυ εκεί, μετά θα δούμε μια ταινία και έπειτα έχει ύπνο. Κοιτάξτε να κοιμηθείτε καλά απόψε, γιατί αύριο θα είναι δύσκολη μέρα».